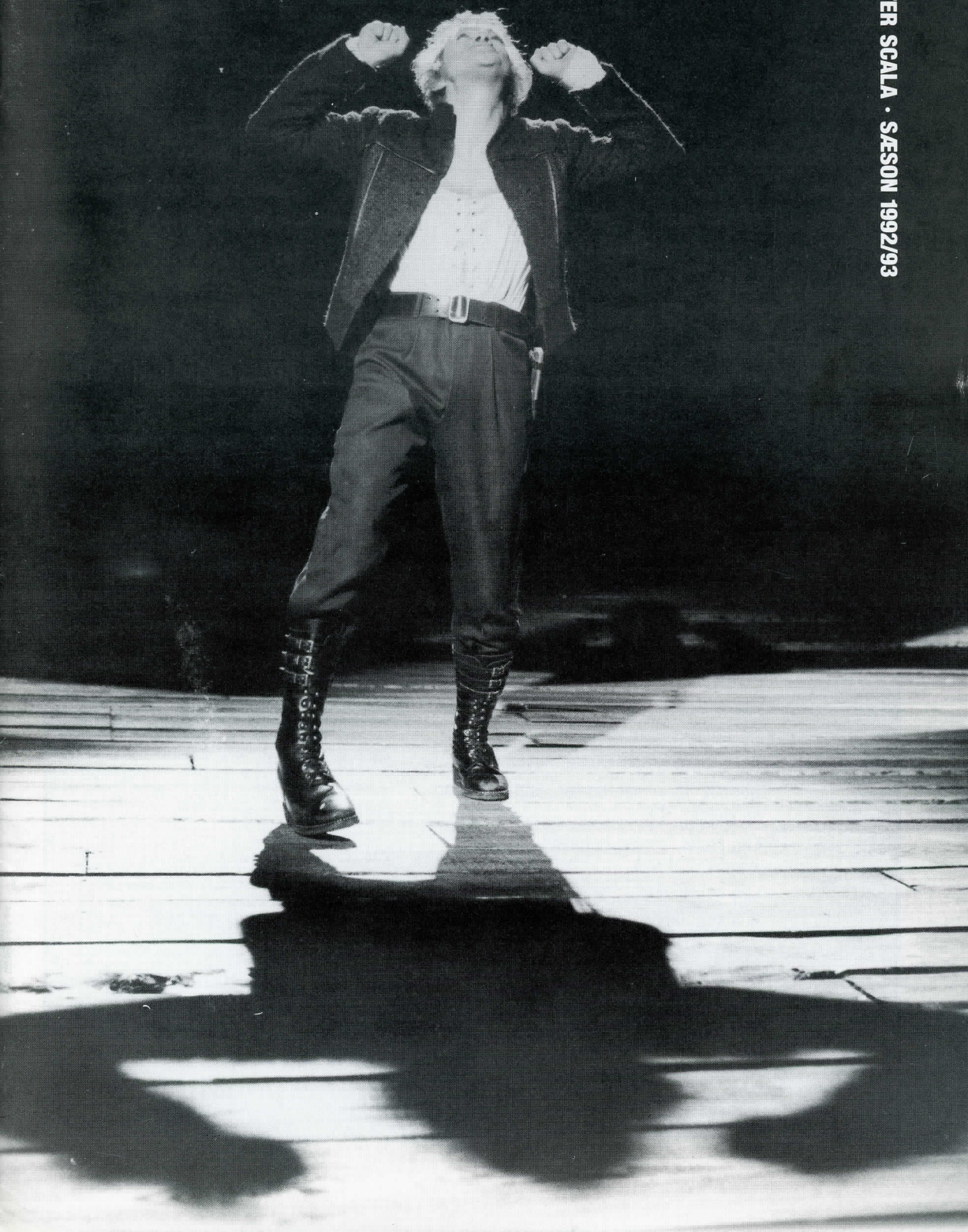

RICHARD III

Af William Shakespeare

AARHUS TEATER SCALA • SÆSON 1992/93

RICHARD III

Af William Shakespeare

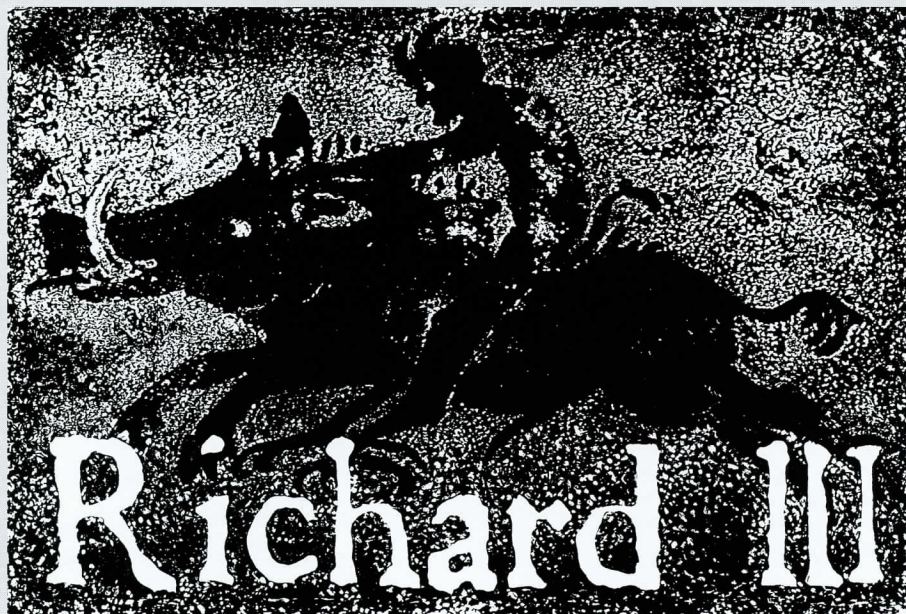
Medvirkende:

Richard Gloucester	LARS JUNGGREEN
Buckingham, kriger	PEDER HOLM JOHANSEN
Edward IV	LENNART HANSEN
Clarence, hertug	LARS HØY
Hastings, munk, kriger	HENNING OLESEN
Stanley	JENS PEDERSEN
Catesby	PÁLL DANIELSEN
Rivers, borger, kriger	EJNAR HANS JENSEN
Grey, munk	THOMAS LETH RASMUSSEN
Dorset	HENRIK KROGH
Brakenbury, kriger	KARL ERIK CHRISTOPHERSEN
Kardinal	ULF STENBJØRN
Borgmester, kriger	HOTHER BØNDORFF
Richmond	JESPER ASHOLT
Ratcliffe, 1. morder, lig	KLAUS TANGE
Tyrrel, 2. morder, skriver, vagt, lig, kriger	KRISTIAN HOLM JOENSEN
Anne	ANDREA VAGN JENSEN
Elizabeth	KAREN-LIS AHRENKIEL
Margaret	KAREN WEGENER
Hertuginde af York	LONE RODE
Kronprins Edward, borger, hofdame, kriger	CHRISTINE LA COUR
Clarences datter, borger, page, sendebud	CAMILLA BENDIX
Hofdame, borger, sendebud, adelsdame	ELLEN HILLINGSØ
Prins, borger, adelsdame, hofdame	METTE KOLDING
Norfolk, lig, munk, borger, vagt, hofmand, sendebud	PELLE KOPPEL
Lig, munk, borger, hofmand, sendebud, kriger	PETER REICHHARDT
Lig, munk, borger, vagt, sendebud, hofmand, kriger	MADS MØLLEGAARD NIELSEN

Statist: Trevor Eyles

Kyrie synges af Caspar Phillipson

Forestillingens varighed ca. 3 timer incl. pause.

Richard III

Isenesættelse og bearbejdelse:
BJARNE SLOTH THORUP

Scenografi:
POUL PLEJDRUP

Kostumer:
KRISTIAN VANG RASMUSSEN

Oversættelse:
NIELS BRUNSE

Lysdesign: PER H. OLSEN

Musik: FUZZY

Lyddesign: KURT BØJE

Forestillingsleder: Claus Mydtskov
Suffli: Hanne Wolff Clausen
Lyd: Kurt Bøje / Anette Derderding
Lys: Per H. Olsen / Knud Bentholt
Instruktørassistent: Sacha World

Belysningsmester: Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Anne-Marie Kjær
Skræddersal: Hanne Gissel, Mehmet Hilmi
Frisør: Britta Nygaard
Rekvisitører: Viggo Bay, Lars Stadsholt
Overregissør: Steen Boutrup
Teknisk chef: Jørn Walsøe
Teaterchef: Palle Jul Jørgensen

Foto fra afsluttende prøver:
Hans Bølcho
Plakat: Finn Hjernøe
Programredaktion: Jørgen Heiner og
Jørn Rasmussen
Tryk: Kannike Tryk A/S, Århus

Premiere: 4. september 1992
Århus Teater Scala

En verden uden godt og ondt

*Nu er vort mismods vinter gjort til sommer
i lyset fra en sol af huset York
og alle tunge skyer om vort hus
begravet dybt i oceanets skød.*

Citatet er fra Richard III's indledningsreplik, og den opridser en idyl – en sommer i lys – en samfundsorden i fredfyldt balance efter afslutningen af kongeslægterne Lancasters og Yorks magtkampe – de såkaldte Rosekrige.

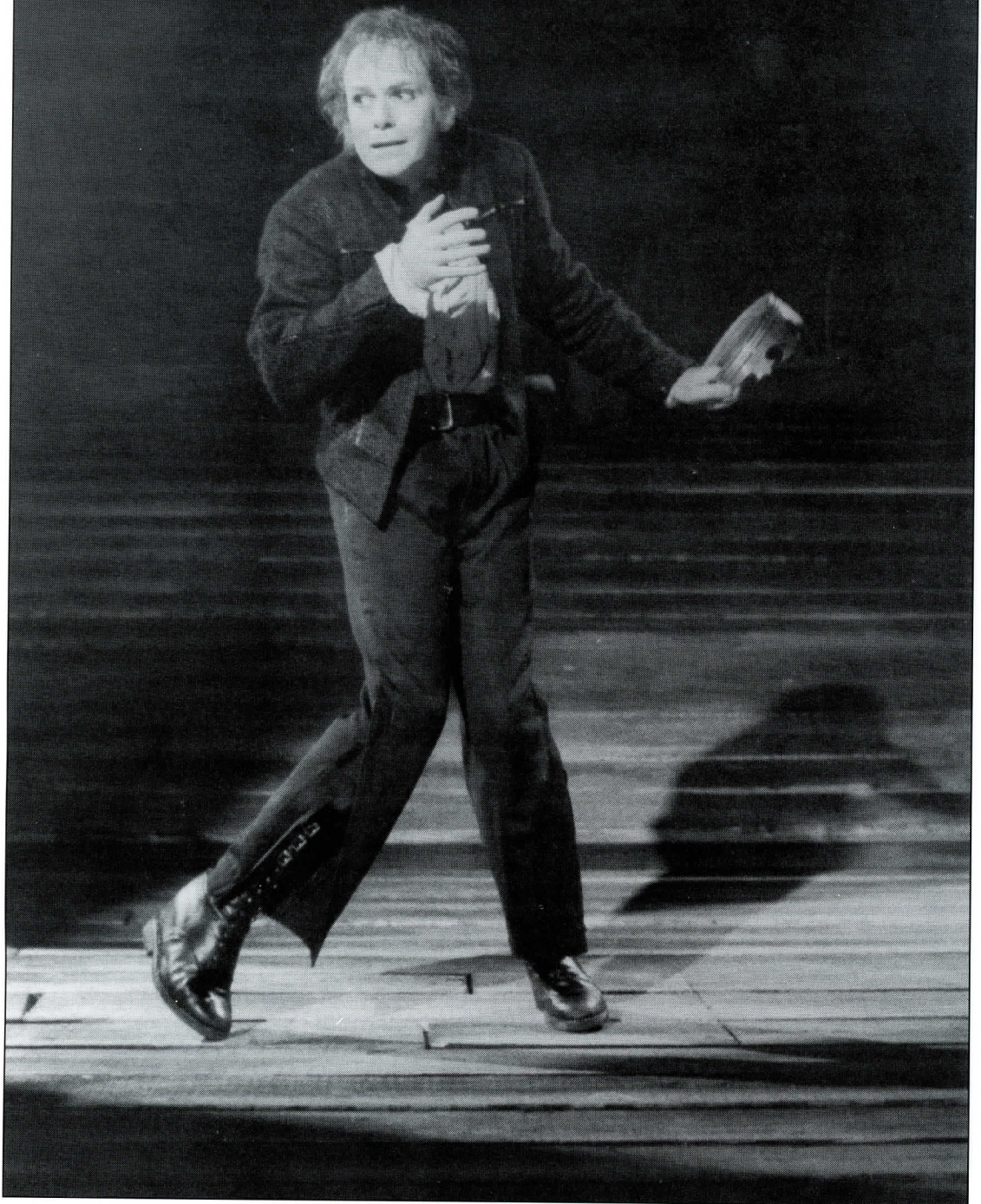
Men denne idyl er kun en storstilet fiktion – et éndimensionelt billede af virkelighedens verden. Det er virkeligheden som flade – en moderne kommunikationsverden – der er uden reelle dybder og proportioner, uden totalitet. En verden, hvori personerne vælger deres egne roller – først og fremmest hovedpersonen Richard III, der som en dreven aktør, bevidst og åbenlyst vælger den rolle, der bedst passer til hver enkelt situation og hver enkelt funktion på sin vej mod magten. Han handler som en strateg, der uden skrupler fjerner alt overflødigt, alle forhindringer, for at nå sit valgte mål. Begreber som godt og ondt ophører med at eksistere eller bliver blot individuelle tolkninger, der alene er afhængige af den givne situation. Etik og moral, i gængs forstand, opløses – bliver ydre begreber og ikke længere en del af personligheden, og nyttemoralen bliver det centrale og legitime middel til at nå magten. Richard ser den verden af dobbeltmoral og letfærdighed, der omgiver ham – og han tager konsekvensen.

*Og da jeg ikke dur til elskovsspil
i pagt med disse formfuldendte dage
har jeg bestemt mig til at blive »skurk«
og afsky tidens tomme nydelser.*

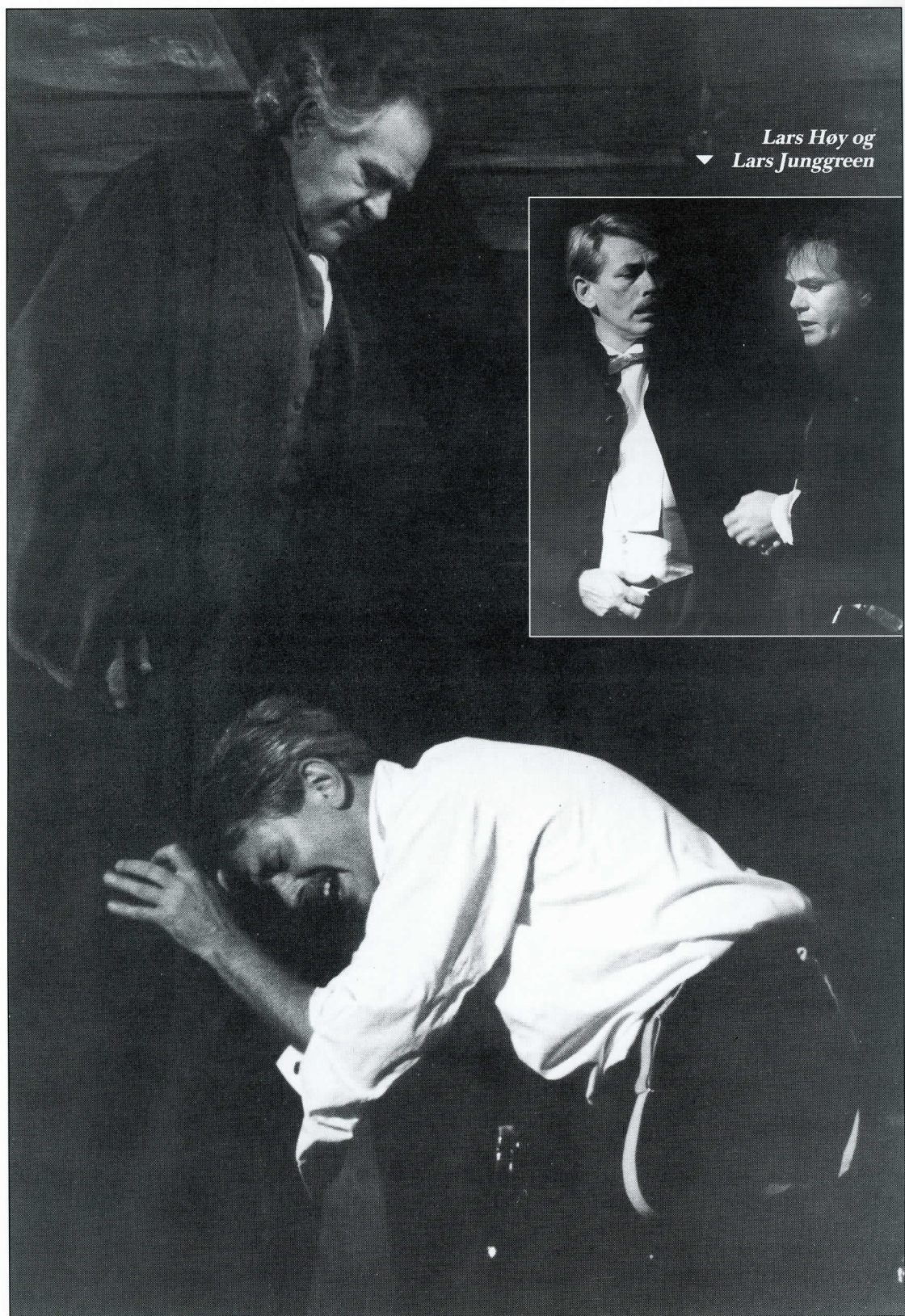
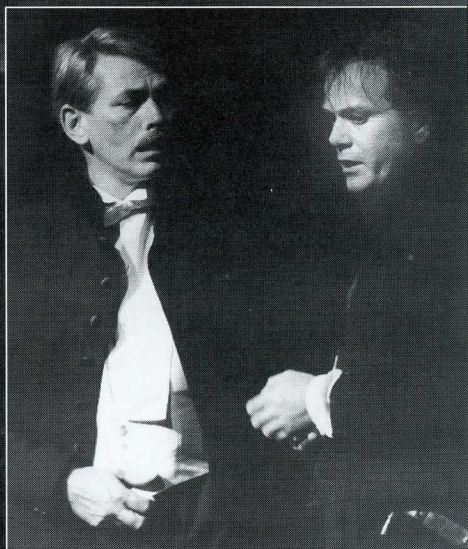
Den guddommelige verdensorden er sat ud af funktion. Richard forfører en hul verden og kommer derved til at synliggøre virkeligheden – eller synliggøres blot en ny fiktion?

*Bjarne Sloth Thorup
instruktør*

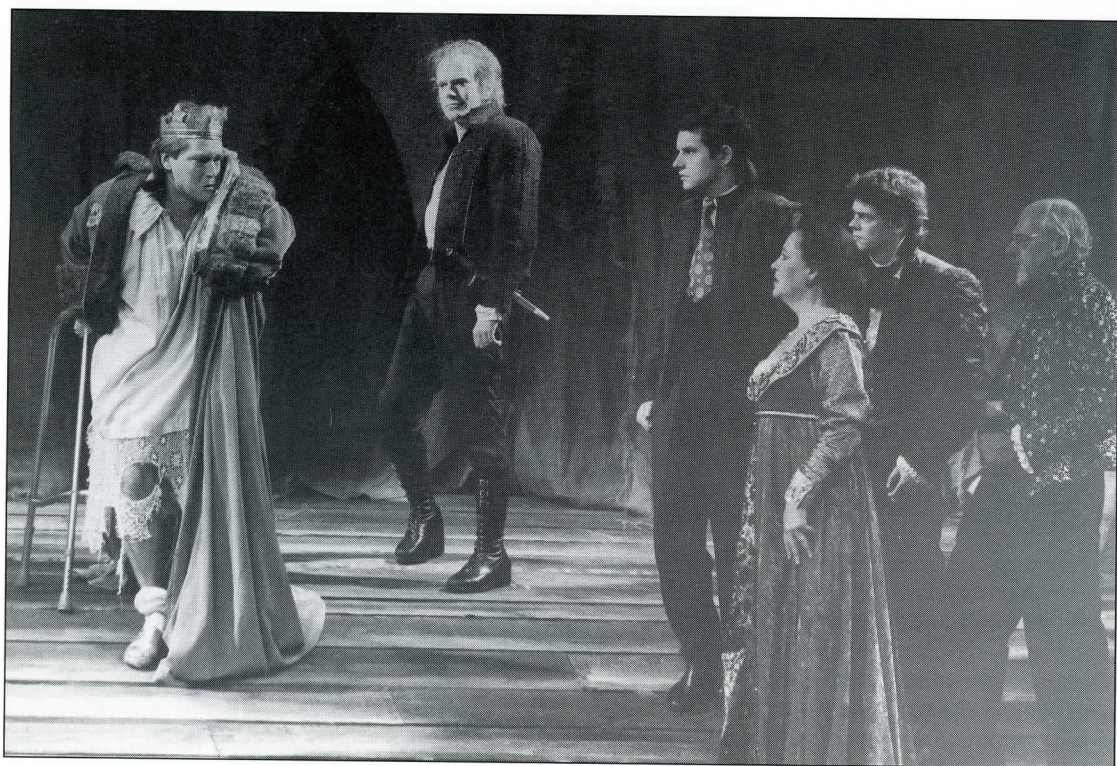
Lars Junggreen

▼ *Lars Høy og
Lars Junggreen*

Karl Erik Christophersen og Lars Høy

Lennart Hansen, Lars Junggreen, Thomas Leth Rasmussen, Karen-Lis Ahrenkiel, Henrik Krogh og Ejnar Hans Jensen

Peder Holm Johansen, Henning Olesen, Jens Pedersen, Mads Møllegaard Nielsen og Karen-Lis Ahrenkiel

Kun i forførelsen lever vi

Af Janek Szathowski

Hvornår er De sidst blevet forført??

Jeg mener sådan rigtig ... ude i en situation, hvor det der fristede og lokkede ikke var til at modstå? Hvor spændingen nærmede sig det uudholdelige, og hvor livet pludselig blev levet med alle sanser?

Er det længe siden? Eller føler De, at hverdagen snart en en stor forførelse?

Spørgsmålene er ikke bare kuriøst pikante, for svarene er faktisk afgørende for, hvordan vi forstår det, vi kalder virkeligheden. Synspunktet er, at vi lever i en tid, hvor forførelsen er blevet den vigtigste drivkraft. Heri støtter jeg mig til den franske filosof Jean Baudrillard, der med gallisk retorik og truthorn erklærer, at vi kun eksisterer i det korte øjeblik, forførelsen varer (*De la Seduction*, Paris 1979).

Skal man vælge en scene, hvor forførelsens anatomi virkelig kan studeres, finder man næppe noget sted i verdenslitteraturen, der er bedre egnet end scenen mellem Lady Anne og Richard III. Richard III åbner med et portræt af Richard, her tug af Gloucester, der beslutter sig for at »spille skurk«. I næste scene ser vi hvordan. Han formår at forføre den kvinde, hvis mand, far og svigerfar han har myrdet. Komprimeret, med en nådesløs økonomi formår Shakespeare at skildre, hvordan forførelsen sker gennem Richards indrømmelse af at have myrdet kongen – en blotlæggelse af den rå volds mekanik, og ind i denne logik væver Richard så sit begær efter Lady Anne. For Shakespeare er verden mar-

tret af en ubønhørlig kraft, som med en maskines præcision og ufølsomhed kværner mennesker. Shakespeare fortæller os, at menneskene ikke længere kan forsones sig med samfundets rå kraft i ly af middelalderens religiøse ærefrygt. De kan heller ikke gøre sig håb om forsoning i lyset af renæssancens spirende tro på fornuftens herredømme. Denne desillusionens verden gør Shakespeare til vor samtidige, hævder den polsk-amerikanske teaterforsker Jan Kott (*Shakespeare vor samtidige*, København 1966). Kott har talt replikkerne til 43, og tøver ikke med at udnævne scenen mellem Richard og Lady Anne til en af de største scener, Shakespeare har skrevet, og en af de største, der nogen sinde er skrevet.

Scenen mellem Richard og Lady Anne viser os en verden, der er reduceret til elementære kræfter, hvor det er vilkårlige, blinde og tilfældige kræfter, der hersker. Kott hævder, at mennesket konfronteret med denne verden af vold og rå magt, må vælge mellem *had* og *begær*, mellem *død* og *lyst*. For den senmoderne Kott blafrer begæret endnu som livsdriftens sidste flamme i det store mørke. Kott har indset, at i vores verden bliver ofret til bøddel den ene dag og bødlen til offer den næste. Han ser forførelsens spil som et resultat af, at når alt er tabt, bliver kun erindringen tilbage, men også den må udslettes. Det er dét, Lady Anne gør, da hun vælger ikke at blive bøddel og slå Richard ihjel, men tværtimod at følge ham ind i sovekammeret.

Lad mig prøve at holde fast i denne scenes logik, og søge at

trække samtidigheden op til vore dage. For Kott, der skriver sin højt berømmede bog i 1964, er det indlysende, at samtiden må forstå Shakespeare på en særlig måde, når vi læser eller ser hans stykker opført efter besættelsen, koncentrationslejrene og atombombens grusomme tid.

Efter den kolde krigs sammenbrud, efter massemediernes indtog, efter den globale kapitalisme har demonstreret sin utrolige evne til at skærpe en ny Nord/Syd-konflikt, bliver det tilsvarende klart, at Shakespeare bliver måske endnu vigtigere, fordi hans dramatik også viser os, hvad der sker med mennesker i et samfund uden klare værdier, men med masser af rå magt.

Følger vi Lady Anne på tværs af stykket, finder vi hende tre steder. I den anden scene i første akt, hvor hun er vred, men ikke så vred, at hun er villig til at slå ihjel. Hun betages til og med af udfordringen i den opadstræbende Richards forførelse. I fjerde akts første scene får hun besked om at komme til Richard for at blive hans brud og dronning, og hun gør det, selv om hun også har gennemskuet logikken i magtens herredømme, og ved, hun skal dø. Endelig finder vi hende som genfærd i femte akts tredje scene, hun måtte dø for at Richards magtspil kunne gå op, og nu viser hun sig for ham, for at minde ham om, at hun aldrig har sovet en rolig time hos ham, og at han fortvivlet skal dø. Richards nedtur er for alvor begyndt. Han indser, at hans mareridt er tolt:

Lars Junggreen og Andrea Vagn Jensen

*Richard er Richards ven,
så jeg er min.
Er her en morder? Nej.
Jo, jeg er her!
Så flygt. Hvad, fra mig selv?
Med al god grund.
Af frygt for hævn? Min hævn
imod mig selv?*

Som Richards tale viser det, er han pludselig i en næsten skizofren situation. Han taler til sig selv, men hvem er det, der taler? Jeg elsker mig selv, jeg hader mig selv. Men kan man da det på samme tid? Kun hvis man da også erkender, at man ikke har den absolutte magt. Som magtens suveræne subjekt troede Richard, at han kunne forme verden. Men han indser, at så enkelt hænger det ikke sammen. Han er underkastet noget, der er stærkere end ham selv. Han indser i denne ydmygelsens time, at der er kræfter i ham og uden for ham. Han styrer ikke suverænt, selv om han har haft magten i sine hænder. Shakespeare skildrer her mestertligt den klassiske modsætning mellem subjekt og objekt,

der længe har udfordret menneskeheden. Hans Richard er en af de store sceneskikkelser, som mest betagende skildrer *det de-centrerede subjekts* erfaring. Det er en erfaring, der viser, at vi ikke kan forstå verden i et simpelt skema, som skelner mellem subjekt og objekt. Sandheden befinder sig ikke inde i os, som en kerne af inderlighed, vi kan heller ikke finde den ude i den objektive verdens mønstre og lovmæssigheder. Det er en hel del mere kompliceret. Psykologien bryder sammen, fordi også den hviler på et klart skema, som opdeler os i en indre psyke med en dybde: en underbevidsthed, og en overflade, som forsøger at styre denne dybde. Sådan fungerer Shakespeares personer ikke. Læser vi forførelsesscenen med denne vinkel, bliver det pludselig tydeligt, hvordan forførelsens drivkraft *ikke er begæret*. Richard er bedøvende ligeglad med, om han kommer i seng med Lady Anne. Hun ved også godt, at hendes underkastelse

måske resulterer i, at hun skal ligge i hans sovekammer, men kun for at dø. Begge »spiller« et spil for hinanden. De anerkender forførelsens konventioner. Men de seks-syv minutter mødet varer, er så til gengæld intet mindre end levende liv.

Forførelsen ligger i at acceptere overfladen, og i at begge parter er aktive. På samme måde som en ellipse må have to centre for at blive til, må forførelsen have to parter, der begge accepterer forførelsens leg. Shakespeare viser os, hvordan det er *spillet med begæret*, der er forførelsen. Forførelsen magter at bringe begæret op over synsranden, blot for at få det til at forsvinde igen. Her i denne scene lykkes forførelsen, fordi spillet aldrig overtræder forførelsens regler. Angreb og begær sættes i spil på præcis de rigtige steder. Af begge parter! Vi oplever, hvordan forførelsen er styret af udfordringen, snarere end af begæret.

Begæret må forføres ligesom alt muligt andet. Magten, Gud, Lovene, Sandheden, det underbevidste, det virkelige. Alle disse ting eksisterer kun i det korte øjeblik, men udfordrer dem, forfører dem til at eksistere, hævder Baudrillard (i *L'Autre par lui-même*, Paris 1987):

»Hvis vi reflekterer over det, *eksisterer vi kun i det korte øjeblik, hvor vi forføres* – af, hvad det nu er, der bevæger os: et objekt, et ansigt, en idé, et ord, en passion.«

Dette er forførelsens store hemmelighed. Som mennesker er vi både bøddler og ofre, vi er hverken skyldige eller uskyldige, men derimod forførere og forførte.

Synes De, det lyder uhyggeligt? Så er det måske fordi virkeligheden er uhyggelig. Shakespeare minder os om det bedre end nogen anden.

Karen Wegener

Peder Holm Johansen og Lars Junggreen

Lennart Hansen og Lars Junggreen

Lars Junggreen og Karen-Lis Ahrenkiel

Hother Bøndorff

Ellen Hillingsø, Charlotte la Cour og Lennart Hansen

RICHARD III

- magtbegærlig menneskeforagter

Af Michael Linton

Kong Richard III Plantagenet, tidligere hertug af Gloucester, født 2. oktober 1452, var konge i England i den korte periode 26. juni 1483 til 22. august 1485. Tilnavnet Plantagenet stammer fra kongeaetens grundlægger i 1100-tallet, Henrik II, hvis våbenskjold forestiller en gyvel, *planta genista* på latin.

Tre år efter Richards fødsel udbrød Rosekrigen, som rasede i tredive år. Den farvede Richards barndom og ungdom og sluttede først med hans død. Det er derfor vigtigt at skildre begivenhederne, før han kom på tronen for at forstå både det politiske liv i datidens England og Shakespeares tragedie.

Richard tilhørte huset *York* med den hvide rose i våbnet, der var i kamp med den anden del af kongeslægten, huset *Lancaster* med den røde rose som symbol – deraf navnet Rosekrigen.

Kong Henrik VI stod i spidsen for *Lancaster*, men var svag og sindssyg – hans dronning Margaret var den udfarende kraft og fik politisk betydning som mange andre kvinder på den tid. Men hun kunne ikke beholde magten: Richard af York afsatte Kong Henrik og beredte vejen for de tre sønner Edward, George og Richard.

Krigen blev blodig, og de stridende adelsmænd behandlede hinanden med største grusomhed – lykkens hjul drejede hurtigt: mange endte pludseligt med hovedet på blokken eller faldt i ét af de utallige slag. Deres godser blev konfiskeret af kronen, som blev rigere og dermed mere attraktiv at besidde. I

denne periode, hvor renæssancen gjorde sin entré i landet, bestod de rivaliserende partiers tilhængere af adel, embedsmænd, krigere, købmænd, præster og advokater, som tit skiftede side i det grusomme opgør.

Richard III (1452-1485)

I konflikten vandt Richards ældste broder Edward IV, en brav og tapper kriger, tronen ved slaget ved Towton 1461. Dronning Margaret og Henrik VI flygtede til Skotland, hvor de søgte hjælp mod huset York, også hos nabolandene Frankrig og Burgund, der udnyttede magtkampen for at få indflydelse på Englands politik og rigdomme.

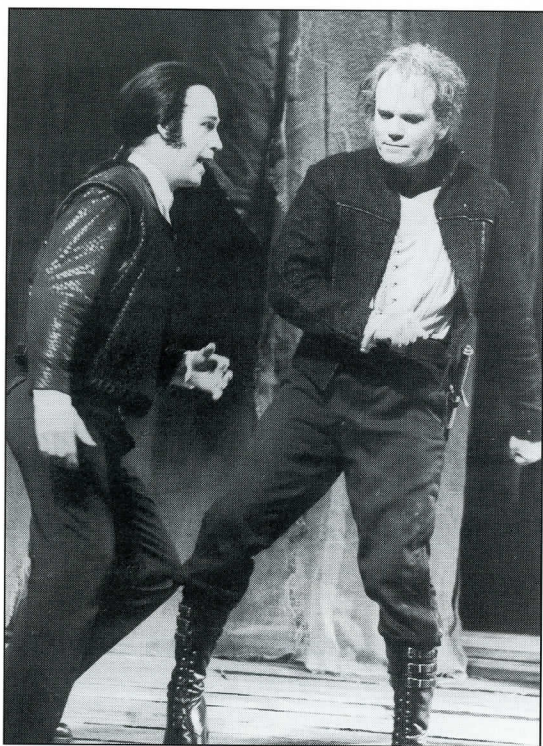
Kong Edward IV's bedste støtte i kampen om tronen var jarlen af *Warwick*. Kongen var en god administrator, virkede for handelen og forbedrede rigets finansielle forhold, men svigtede *Warwick*. Denne blev fornærmet og gik over til huset *Lancas-*

ter, fik den sindssyge Henrik VI ud af Tower og gjorde ham atter til konge i 1471. På ny mødtes de to roser i et feltslag, denne gang ved Tewkesburg, hvor Edward IV igen sejrede. Hans navnebroder Edward, *Lancasters* kronprins, faldt i kampen, og Henrik VI blev fanget og myrdet – også *Warwick* døde.

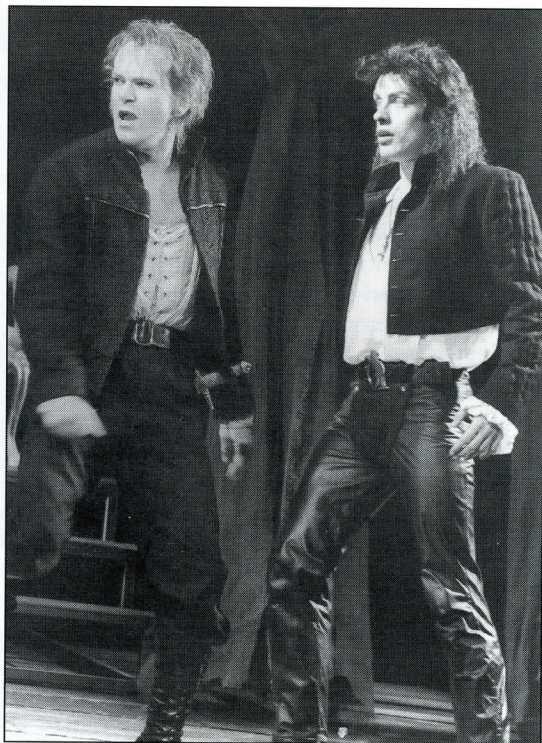
Kronprinsens enke *Anne* sørgede over huset *Lancasters* ulykke, mens *Edward IV* herskede videre, nu stærkere end før: han var overlegen i kamp, men elskede freden og livet. Renæssancefyrste, som Edward var, forlystede han sig med jagt, fester, vin og kvinder. Skæmtende pralede han af sine tre elskerinder, den ene den gladeste, den anden den listigste, den tredje den helligste. Men forelsket var han i den intelligente *Jane Shore*, gift med en købmand i London, hvis familie kongen gav rige gaver – også hun fik indflydelse på det politiske liv.

Kong Edwards dronning Elizabeth Woodville blev mor til prinsesse Elizabeth samt sønnerne kronprins *Edward* og den yngre Richard, arvinger til den trone, som også Edward IV's broder *George*, hertug af Clarence, tragtede efter. Han blev imidlertid anklaget for landsforræderi, indsat i Tower, og i 1478 henrettet dér, ingen ved hvordan, måske blev han druknet i en tønne ædel vin, som et sagt fortæller.

Tilsyneladende tegnede alt godt for kongefamilien i foråret 1483. Tronfølgen var sikret, og kongen selv kun 40 år, da han pludselig blev ramt af sygdom: høj feber, måske var det blindtarmsbetændelse, og døde ef-

Páll Danielsen og Lars Junggreen

Lars Junggreen og Klaus Tange

ter få dages sygdom. Samtiden var ikke i tvivl om årsagen til hans så tidlige død: det var straffen for hans udsvævende liv. Men kongens død kom som et chok for landet.

Nu blev kongens broder *Richard* grebet af begær efter magten, han ville ikke nøjes med at være formynder for sin unge nevø på 12 år. Sammen med hertugen af Buckingham, også han en *York*, modtog han venligt kronprins *Edward*, omfavnede ham på familær vis og bukkede for ham som tro undersåt, fik dog kroningen udsat og anbragte *Edward V* i Tower, hvor han kunne leve i beskyttede og trygge forhold.

Næste skridt i Richards plan gjaldt Lord Hastings, som spillede en førende rolle under *Edward IV* og var tro ven af dronning Elizabeth – også han var Jane Shores elsker. Fredag 13. juni 1483 blev Hastings uden varsel arresteret midt i et råds-

møde og henrettet samme dag uden rettergang, hvorefter *Richard* beordrede sin tro ven *Ratcliffe* at fængsle og henrette rådsherrerne Rivers, Vaughan og Grey.

Med det således reducerede råds hjælp tvang han dronning Elizabeth til også at udlevere sin yngste søn på 9 år til sig. Han omfavnede ham og førte også ham til Tower. Kroningen af *Edward V* blev atter udsat, og *Richard* engagerede en præst til at holde en prædiken om, at *Edward IV's* ægteskab var ugyldigt, bl.a. på grund af trolddom. Børnene var altså illegitime, og tronen tilhørte *Richard*. Parlamentet godtog ham derpå som tronarving og indsatte ham på tronen, hvilket blev fejret med en pragtfuld ceremoni 26. juni 1483, hvor han blev beskyttet af trofaste tropper. Hans kroning blev fastsat til 6. juli, og også den blev fejret med pomp og pragt.

Ingen havde gjort mere for at få *Richard III* placeret på tronen end hertugen af Buckingham, som derfor fik mange gaver og store fordele. Alligevel blev han Richards værste fjende efter kun tre måneder. Mens *Richard* selv – ifølge Tudortidens beretninger – tog beslutningen om at tage livet af de to stakkels børn i Tower. Det blev Sir James Tyrrels tjenere og lejemordere, der ombragte børnene ved at presse puder ned over deres ansigter. Deres lig blev indmuret i Tower, hvor man i 1674 fandt to skeletter af unge mænd. Ugeringen blev formodentlig begået i begyndelsen af august 1483.

Richard kunne nu regere ene-vældigt, men han fortsatte ikke med sine ondskabsfulde handlinger. Tværtimod fremgår det af samtidige kilder, at han nu på mange måder var en duelig, fredelig og konstruktiv regent. Han gjorde det lettere for de

fattige at opnå noget hos kongen og råd, gennemførte finansielle reformer med henblik på en nedskæring af afgifterne til kongehuset og byggede videre på kong Edwards udmærkede handelspolitik med forbindelser til Frankrig, Burgund og Hansastaterne.

Desuden fik han præsteskabets støtte mod at give standen nye privilegier, bygge kirker, beskyttede moralen i riget og optræde som protektor for lærdom og kultur; ting i samtidige kilder; hans forsvarere har hæftet sig ved.

Men de myrdede brødres søster Elizabeth, trolovet med Henrik af Richmond af ætten Tudor, blev den nye brik i spillet fra modstandernes side. Efter at hertugen af Buckingham optrådte mod Richard mislykkedes i efteråret 1484, satte Henrik sig i spidsen for en ny opstand mod Richard III. De to hære mødtes i slaget ved Bosworth 22. august 1485, hvor Richard blev svigtet af jarlen af Northumberland og døde i kampen – den sidste konge af England, som faldt i et slag og den sidste med navnet Richard.

Richard III er nok den mest omstridte konge i Englands historie. Rosekrigens sejrende part, familien Tudor, udlagde ham som ærkeforbryder, morder og krøbling, og den berømte renæssanceforfatter Thomas More (1478-1535) tilskriver Richard alt tænkeligt ondt og lader også ondskaben manifestere sig i hans udseende ved at beskrive ham som pukkelrygget og med en vissen arm, handicap, som hans samtid ikke nævner.

Samtidige kilder tolkes positivt af nogle forskere, men myten fra Tudortiden om Richard som den onde konge blomstrer stadig, ikke mindst takket være Shakespeare.

Henrik Krogh, Karen-Lis Ahrenkiel og Ejnar Hans Jensen

Mette Kolding og Charlotte la Cour

Hvem er hvem i historien

HUSET YORK

KONG EDWARD IV:

Født 1442, regerede fra 1461 til sin død i 1483

Gift med Elizabeth Woodville

Søn af Richard Plantagenet, hertug af York, og hertuginde af York

Bror til George Clarence, Richard Gloucester (senere Richard III) og Edmund (død 17 år gammel sammen med sin far)

Far til Edward af Wales (1470-1483), Richard af York (1472-1483) og til Elizabeth.

DRONNING ELIZABETH:

Gift med Edward IV. Af lavadelig herkomst, familien Woodville, som var stærke tilhængere af huset Lancaster.

Mor til kronprins Edward (12 år ved faderens død), Richard (10 år ved faderens død) og Elizabeth (18 år?), og til Dorset, som hun fik i sit første ægteskab.

Søster til Lord Rivers og Lord Grey

Svigerinde til Richard III og Clarence

Svigerdatter til hertuginde af York

CLARENCE:

George, hertug af Clarence (1449-1478)

Gift med Isabella Nevil, søster til Lady Anne

Far til en dreng og en pige

Clarence prøvede at erobre magten fra sin bror Edward med Warwicks hjælp. Kuppet mislykkedes, og Edward tilgav i første omgang sin bror, men fortrød senere sin mildhed.

RICHARD III:

Richard, hertug af Gloucester (1452-1485), senere Richard III

Bror til Edward IV, Clarence og Edmund

Gift med Lady Anne Nevil

HERTUGINDE AF YORK:

Gift med Richard Plantagenet, hertug af York (1412-1460)

Mor til Richard III, Edward IV, Edmund og Clarence

Svigmor til Elizabeth og senere Lady Anne

Bedstemor til prinserne Edward og Richard, Elizabeth og Clarences to børn.

HUSET LANCASTER

DRONNING MARGARET (af Anjou):

Gift med Henrik VI (1421-1471) i 1445. Hun var ganske ung (16 år) og af fransk familie. Ægteskabet blev indgået for at besegle en i øvrigt ret kortvarig våbenstilstand mellem England og Frankrig.

Mor til prins Edward, dræbt 18 år gammel samtidig med faderen i 1471

Svigmor til Lady Anne

LADY ANNE:

Anne Nevil

Datter af Warwick, en meget magtfuld adelsmand, som tilhørte huset York og hjalp Edward IV på tronen. Senere prøvede han at få Henrik VI tilbage til magten. Det mislykkedes, og han blev dræbt.

Gift 1. gang med prins Edward

Svigerdatter til Margaret og Henrik VI.

Edward var deres eneste søn og dermed eneste tronarving af huset Lancaster.

Gift 2. gang med Richard III.

RICHMOND:

Henrik Tudor, jarl af Richmond, senere Henrik VII

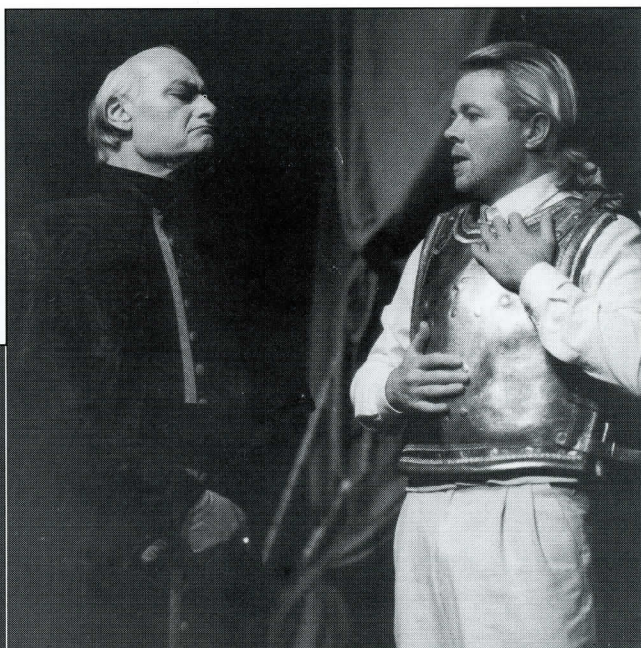
Søn af Edmund Tudor

Bliver gift med Elizabeth (datter af Edward IV) og far til den senere Henrik VIII.

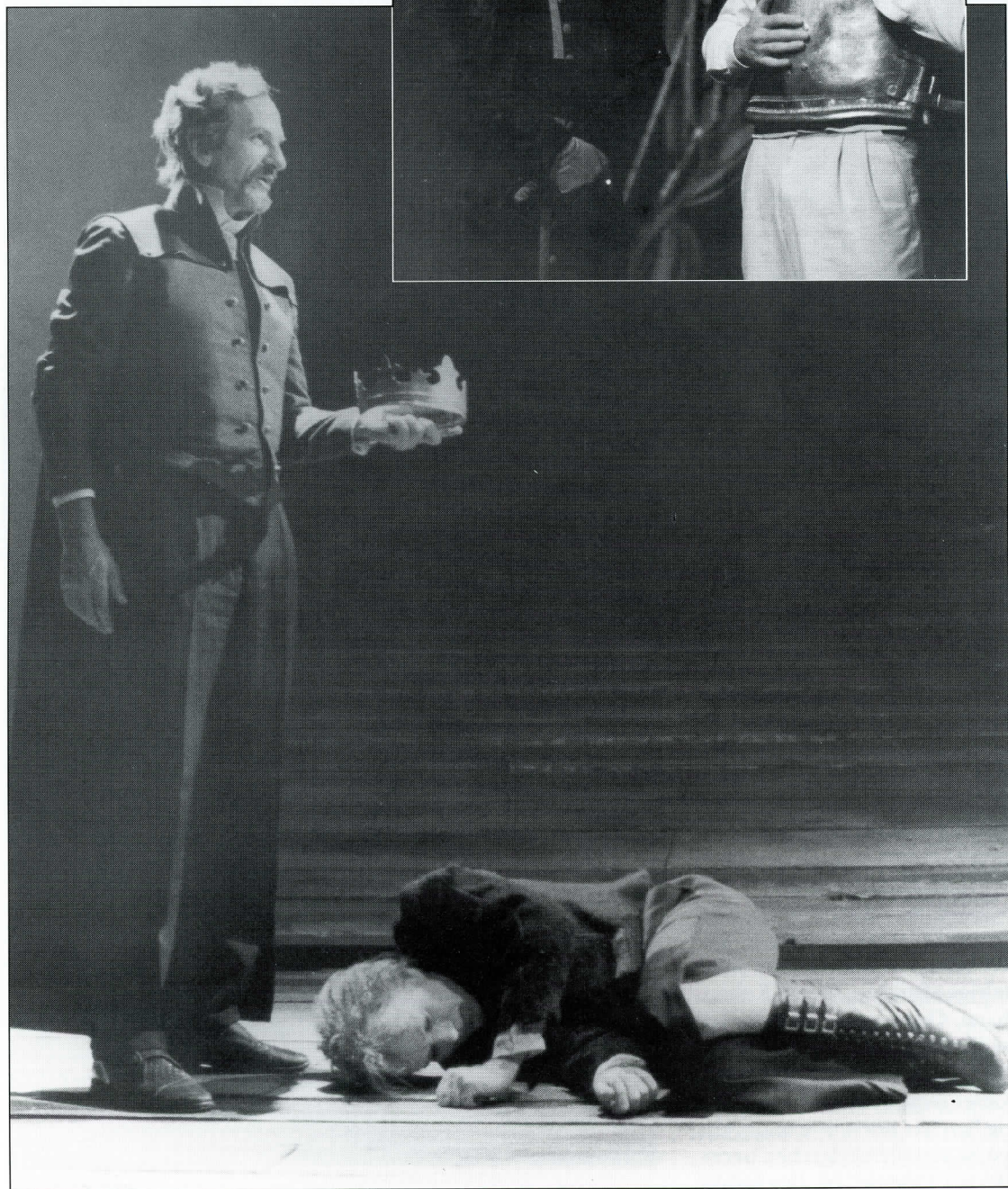
v/Vibeke Otto

Ulf Stenbjørn og Jesper Asholt

Jens Pedersen og Lars Junggreen

Karen-Lis Ahrenkiel og Lone Rode

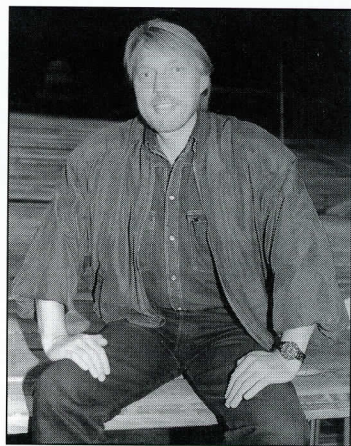
Bjarne Sloth Thorup, født i Århus 27. januar 1947, har henvend 30 iscenesættelser bag sig, men »Richard III« er hans første på Aarhus Teater – og hans første Shakespeare-opsætning.

Han var med til at starte Børne-teatret Filuren i Århus og havde gjort en mængde praktiske erfaringer her, da han indledte sin instruktøruddannelse på Statens Teaterskole i 1972. Som nyuddannet blev han fire år senere ansat som lærer samme sted, og han har siden delt sin tid mellem instruktøropgaverne og det pædagogiske arbejde. Bjarne Sloth Thorup er efter fem år på posten netop blevet afløst af Lars Junggreen som rektor på Skuespillerskolen ved Aarhus Teater og tiltræder i september 1992 som leder af skuespillerafdelingen ved Statens Teaterskole.

Hans instruktørkarriere dæk-

ker et spektrum fra musicals som »West Side Story« (Odense Teater 1983) og »Cabaret« (Aalborg Teater 1985) over Holbergs »Maskarade« (Odense Teater 1984) og Dickens' »Et Juleeventyr« (Aalborg Teater 1986) til et varieret udbud af ny dansk dramatik, til dels fra egen hånd. Sammen med Elsa Gress skrev og iscenesatte Bjarne Sloth Thorup f.eks. »Mandefald«, som blev opført på Bristol Teatret i 1978 og året efter i TV. Han har instrueret tre af Svend Åge Madsens stykker, det første (»Uden for Nummer«) allerede i 1981 på Odense Teaters Værkstedscene. Med på listen er også Stig Dalagers »Morgen i Århus« for Radioteatret i 1988 og Ebbe Reich Kløvedals »Land i Våde«, opført i Ridehuset på Christiansborg Slot året efter.

Bjarne Sloth Thorup, der fortsat vil gøre brug af sine evner

Bjarne Sloth Thorup – instruktør og teaterpædagog

som iscenesætter, står også bag TV-Teatrets opførelse af Henry Meyers' »Dronningens flyttedag«, som med overvejende århusiansk rollebesætning kommer på skærmen i løbet af efteråret.

*Vær sikker på, at der også
er en ledig plads, næste gang,
du skal i teatret...*

Tegn hellere et

ABONNEMENT

- det giver flere fordele,
end du tror!

Tag en sæsonbrochure med hjem og se, hvad Aarhus Teater kan tilbyde. Abonnementskontoret står til rådighed med nærmere oplysninger på tlf. 86 12 27 06 mandag-fredag kl. 10-16.

Sponsor for Aarhus Teater:

AARHUS TEATER
DIN SCENE